

Hy Mã Lạp Sơn

Xuân Diệu

Nghìn thế kỷ đã theo nghìn thế kỷ,
Ta đứng đây nhìn thấy triệu mặt trời
Tắt và nhen và phân phát cho đời
Những thời tiết tái tê hay ấm áp
ở chốn tuyết mù, dưới chân ta đẹp.
Ta đứng đây, vĩnh viễn giữa mùa đông,
Tuyết trên đầu vĩnh viễn chóa từng không.
Trán vĩnh viễn nặng mang sầu Trái Đất
Ta là Một, là Riêng, là Thứ Nhất.
Không có ch bè bạn nổi cùng ta
Bởi ghen trời, ta ngạo nghề xông pha
Lên vút thẳm, đứng trên nghìn đỉnh núi,
Trên những chót đã bỏ đời dưới suối,
Trên những mây đã bỏ núi ngang mây
Trên những đồng tuyết lạnh ở trên mây,
Ngang nhật nguyệt - Còn chi sân với ngõ!
Lầu vua chúa còn chi hơn bãi cỏ?
Nóc đền đài cũng thấp tựa lưng nham!
Ta lên cao như một ý siêu phàm
Nhìn vũ trụ muốn tranh phần cao vọi!
Đời đã hết. Chỉ riêng ta đứng mãi
ở nơi đây không dấu vết loài người
Mua sạch trong bằng nỗi rét ngàn đời
Làm kiêu hãnh giữa lặng im bất dịch
Mây với gió chẳng bao giờ tới đích
Phượng hoàng lên, vừa thử cánh đã sa
Cỏ đôi chòm không gợn sắc xanh pha
Thoáng linh động nào qua con thú nhỏ
Hiu hắt nhẽ bốn phương trời vò vố,
Lạnh lùng chẳng sâu một đỉnh chon von...
Ta tưởng nghe tê tái sắc câu dòn
Buồn vạn kỷ không ai vượn mắt ngắm
Ta cao quá, thì núi non thấp lắm,
Chẳng chi so, chẳng chi đến giao hòa
Ta bỏ đời mà đời cũng bỏ ta
Giữa vắng ngắt, giữa lạnh lùng thê tuyết!
Ngoài tang trắng của tuyết rồi lại tuyết,
Họa chẳng nghe gần gũi khúc ca trời;
Trong veo ngàn, hơi thuần túy của hơi
Xuyên ngày tháng, vẫn vỗ về bên mái,
Và trời rót khúc ca trời cảm khái:
- "Cô đơn muôn lần, muôn thuở cô đơn
"Người lên trời, ôi Hi-mã-lạp-sơn!"
1935-1941